

Forespørgeren (J. S. Foget): Jeg ser mig ikke i Stand til at udtale nogen Tak til den højtærede Minister for hans Udtalelser ud over, at jeg takker for, at det nu staar klart, at den ansvarlige Minister her fra Tingets Talerstol erklærer, at han ikke indser, at der for hans Vedkommende har været Anledning til at gøre noget. I den gældende Lov om Arbejdsforhold af 14. September 1940 staar der i § 9:

„Saa længe Loven gælder, maa Arbejdsstandsninger ikke iværksættes inden for de af Loven omfattede Arbejdsomraader.“

Jeg maa indrømme, at jeg hidtil har været saa naiv, at jeg troede, at Landets Love skulde følges. Jeg forstaar altsaa nu, at Ministeren ikke anser dette for nødvendigt, i hvert Tilfælde vedrørende denne Lov. Naar Ministeren her klart kan sige, at han ikke har set nogen Anledning til at gribe ind og heller ikke fortsat finder nogen Anledning dertil, medens det ifølge dansk Lov forbydes at nedlægge Arbejdet, saa kan dette kun forstaas paa den Maade, at Ministeren siger: Ja, dansk Lov gælder for visse Dele af Samfundet, men ikke for dem, der staar under min Beskyttelse.

Ministeren siger derpaa, at i Stedet for at mistænkeliggøre burde jeg — Forespørgeren — have erkendt, hvad der var gjort. Jeg synes, det er uberettiget at fremsætte en saadan Udtalelse over for mig. Var jeg ikke kommet frem til Offentligheden med Forespørgselen, ikke kommet frem med den her i Landstinget, men gaaet rundt og agiteret paa den, saa kunde Ministeren have sagt, det var Mistænkeliggørelse; men netop dette, at jeg bringer Spørgsmaalet offentligt frem til Debat, hvor jeg giver Ministeren den fulde Anledning til at tage klart Standpunkt, det kan dog ikke kaldes Mistænkeliggørelse, det maa dog siges at være en fair Fremgangsmaade over for politiske Modstandere.

Jeg nævnte to Spørgsmaal i Forbigaaende, Karlsgaarde-Sagen og Nissumgaard-Sagen. Den ene omtalte Ministeren selv. Man har her gennem Uger nedlagt Arbejdet i Strid med gældende Lov. Ministeren har efter de Oplysninger, jeg har faaet, forhandlet med de paagældende Arbejdere gennem Uger, og til sidst blev man enig om, at Taksterne skulde forhøjes. Nu udtalte den højtærede Minister, at Arbejderne havde jo desværre en vis Berettigelse til at strejke. Det forekommer mig at være mærkeligt, at den Minister, som er sat til at varetage den Lov, jeg netop har citeret, kan finde, at denne Arbejdsnedlæggelse, som er i Strid

med gældende Lov, i Virkeligheden har en vis Berettigelse.

Den højtærede Minister sagde videre, at den ene Part i denne Sag vistnok havde optraadt urigtigt, idet man havde givet for lille en Betaling. Jeg kan give den Oplysning, at Formanden for Karlsgaarde Værk er Redaktør af „Social-Demokraten“ i Esbjerg, saa det ser da underligt ud, at denne Redaktør af „Social-Demokraten“ skulde have betalt for lidt til dem, som ogsaa han er sat til at arbejde for.

Nissumgaardaffæren, som efter Pressens Omtale var meget alvorlig, omtalte Ministeren ikke, muligvis fordi Ministeren ikke havde sat sig ind i den. Jeg skal derfor ogsaa gerne forbigaa den. Men jeg ønsker alligevel at understrege, at den var i den Grad ondartet, at den burde have været paa-talt fra Ministeriets Side.

Jeg kommer endelig til det elementære Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om Stensmarkaffæren. Her nævnte den højtærede Minister en Priskurant for Randers Amt. Jeg har i 16 Aar boet i Randers Amt og beskæftiget Folk i disse 16 Aar, men jeg har aldrig set nogen Priskurant. Jeg har, efter at denne Sag er kommet op, undersøgt, om der fandtes en saadan, men jeg har ikke kunnet komme i Besiddelse af nogen. Der findes, saa vidt jeg ved, ingen Priskurant for Randers Amt, og jeg vilde være yderst taknemmelig, hvis den højtærede Minister her kunde fremvise en Priskurant for Randers Amt, der viser en Betaling paa 2 Kr. 50 Øre pr. 100 løbende Favne for Optagning af Kartoffler. Jeg staar her med to Eksemplarer af den eneste Priskurant for Optagning af Kartoffler, jeg har kunnet finde Landet over, nemlig for Hjørring og Aalborg Amter. Hjørring og Aalborg Amter er de Amter, der optager de fleste Kartoffler, da de dyrker Kartoffler til Spritfabrikkerne i Aalborg. Efter den Priskurant, man tager op efter her, faar man 1 Kr. 50 Øre pr. 100 løbende Favne, og at man saa faa Mil derfra skulde faa en Pris af 2 Kr. 50 Øre, synes jeg rimer meget daarligt med hinanden.

Den højtærede Minister kom saa ind paa polemiske Bemærkninger og talte om, at i gamle Dage gav man almindeligt hver sjette eller syvende Række for at faa Kartoffler taget op. Ja, det ligger vidt forskelligt, man har givet fra hver syvende op til hver tiende Række, men denne Betalingsmaade har Arbejderne ikke selv ønsket. Jeg for mit Vedkommende har aldrig kunnet faa nogen til at tage Kartoffler op for hver syvende Række, man har altid